

Puk, puk!

– Różo, wyjdź z pokoju,
otwórz nam nareszcie drzwi...

– Nie!
Nikogo
nie chcę
widzieć,
dajcie
wreszcie
spokój mi!

A JA CZUJĘ, ŻE MUZYKA
TEŻ RODZAJEM JEST JĘZYKA.

Kiedy jest się za granicą
i gdy nie zna się języka,
trudno zgłębić wiele rzeczy,
bo wzrok wierzchu spraw dotyka.

Ale Róża do języków
talent miała zawsze wielki.
Potwierdzały to nagminnie
wszystkie jej nauczycielki.
Jedna była rodem z Anglii,
druga z Niemiec, trzecia z Francji,
każda miała swe maniery
oraz wzorce elegancji.
Choć wśród nich nie było nigdy
pani od ukraińskiego,
Róża znała też ten język
i wyjaśniam wam dlaczego.

Добрий ранок!

Przyszła na świat w Białej Cerkwi*
(a to właśnie Ukraina)
i mieszkańcy tego kraju
byli dla niej jak rodzina.

* W 1876 roku jako Róża Maria Czacka herbu Świnka.

Choć mieszkała w dużym mieście,
otoczona tam kulturą,
to tęskniła nieprzerwanie
za przyrodą, za naturą...
Wspominała Ukrainę,
dom na wzgórzu, tuż pod lasem,
i z Warszawy w tamte strony
latem uciekała czasem.
Odwiedzała braci, którzy
na Wołyniu mieli włości,
tam wśród jezior, łąk i lasów
długo potrafiła gościć...
Odwiedziła ich i wtedy,
gdy wybuchła nagle wojna.
– Wołyń to bezpieczne miejsce,
to kraina jest spokojna...

Ale wtem – zamilkły ptaki,
las zmatowiał i poszarzał,
zwiędły kwiaty, zgasło niebo,
świat się zgarbił i postarzał...

Gdy na Wołyń spadła wojna,
w Róży – trach! – coś nagle pękło.
– Ach, świat oślepl – zapłakała. –
Znika dobro oraz piękno.

Róża bardzo się starała,
by ofiarom wojny pomóc.
Ten był ranny, ten bez grosza,
ten, jak ona, nie miał domu...
Wszyscy mieli rozpacz w oczach,
drżące ręce, puste brzuchy,
więc leczyła ich, karmiła,
dodawała im otuchy.